



Novica Novaković

PESMI

Melodija

Že bežen pogled na zamrznjeno zemljo me včasih vrže
v preteklost, ko sem bil še deček, pozabljeni občutki
takrat neustavljivo prekrijejo nebo nad severnim
obzorjem in zvezde, ki sem jih še pred nekaj trenutki
vzneseno opazoval, se spremenijo v rože iz nekega
oddaljenega popoldneva, ko sva se z roko v roki molče
sprehajala med brezami in je nedaleč od naju iz gošče
priletel fazan, tedaj se nisva spraševala o smislu
obstoja in o globini oddaljenih oceanov, ampak sva se
igrala skrivnostno igro dotikov, v začetku previdno, kot
skozi šipo, in že naslednjo sekundo strastno, brez sramu,
kot da bi slutila, da bodo v kratkem med nama stoletja:
povej, ali te melodija, ki jo oblikujem zate, spominja
na mogočno delto, na travo in na neznansko vznemirjenje,
ki naju je preplavilo ob pogledu na nedostopne soteske.

Znamenje

Tiho in lahkotno stopava po morski gladini, nad
katero lebdi skrivnostna meglica brezmejne lepote,
pred nama so mogočni svetovi, raznobarvni in
neizrekljivi, popolni in čudežni, svetovi, kjer
včasih letiš in včasih padaš, kjer si lahko
strašansko velik in pošastno majhen, resničen ali
izmišljen, neviden ali svetleč se, tako stopava po
morski gladini in po glavi se mi podijo vprašanja,
ki me mučijo, vprašanja o iztekanju časa, o iskrenosti
in zvestobi, o strahu, in večkrat se tudi vprašam,
kje je tisto čarobno znamenje, tista zlata krogla,
tista sled, ki jo vztrajno iščem že leta in leta,

kakšna je, kako globoka je, kam vodi in kam me lahko pripelje, in ali ji lahko preprosto sledim korak za korakom, ali pa se stopim z njo v eno, vem pa, vsaj čutim, da je tu nekje, zelo blizu naju.

Zaupanje

Ne zaupam tistim, ki ne gledajo v oči, medtem ko se pogovarjajo, ki obljublajo velike spremembe, ki se vozijo s super dragimi avtomobili, ki imajo črno pod nohti, ne zaupam tistim, ki mehko stisnejo roko, ki nosijo zlate zapestnice, ki se ukvarjajo s politiko, ki so pretirano čisti, a jim vseeno smrdi iz riti, ne zaupam tistim, ki se oblačijo v Parizu, ki se dobrikajo in smehljajo, ki slepo verujejo v nekaj, česar ni, ki so prepolni samopomilovanja, ne zaupam tistim, ki poleti jadrajo na Azurni obali, pozimi pa smučajo v Švici, ki stalno pritrjujejo ali, ki stalno nasprotujejo, ki se brezobzirno vzpenjajo, ki jim je nerodno priznati, da masturbirajo, ne zaupam tistim, ki preveč govorijo, in tudi ne tistim, ki vedno molčijo, ne zaupam pijancem in tudi ne takim, ki nič ne pijejo, včasih ne zaupam niti samemu sebi, ker sem nestalen in spremenljiv, ker sem včasih kot zrak, včasih kot zemlja, včasih kot ogenj, včasih kot voda.

Sorry

Sorry, zaradi ene same besede, preveč nedoločene in prehitro izgovorjene, sorry za morje besed, ki bi jih moral izgovoriti, ki bi jih moral zašepetati, sorry za vsemogočne maske, za katerimi sem se skrival, ko me je bilo strah, za igro, v kateri je bilo preveč zapletov, za vse vzpone in padce, ki sem jih zakrivil, sorry za mojo dvojnost, za solze, za neprespane noči, sorry.

Senca

Ko vidiš, kako drugi objavljajo verze, ki jih sam nosiš v glavi, a jih še nisi zapisal, ko odkriješ, da je nekdo na nekem oddaljenem kontinentu že napisal pesem, s katero se ravno sedaj mučiš, jo popravljaš in izboljšuješ, ko zveš, da v neznanem kraju živi tvoj dvojnik, pomembnejši

od tebe, takrat se prikrade k tebi strah, kakor prikazen stopi skozi tvoje telo, da te zmrazi, in ostane v tvoji bližini kakor senca, brez katere ne moreš nikamor več.

Veselje

Razveselim se, ko pozimi poležavam na obali in vonjam morski zrak, ko odprem hladilnik in čisto zadaj, v kotu, zagledam še eno steklenico piva, ko preberem odličen roman, kot je Garpov svet, ki me napolni z novo energijo, ko nategnem visoko rdečelasko z velikimi joški, razveselim se, ko zadnji trenutek na tleh zagledam mravljo in je ne pohodim, ko si ogledam napet film v kinu ali perverzno igro v teatru, ko sanjam s soncem obsijane travnike in redke oblake, ki drviyo čez nebo, razveselim se, ko si do vrha napolnim želodec s pršutom, ko si kupim kakšno lepo neumnost, ko se mi v glavi rodi ena tistih velikih misli, ki si jih je vredno zapisati, najbolj pa se razveselim takrat, ko se sprehajam po starem delu Ljubljane in se naenkrat spremenim v supernovo.

Rob

Mogoče se ti zdi, da si to pesem že prebrala, mogoče se ti zdi, da bi jo lahko tudi sama napisala, a že tedaj si vedela, da se iz tega zapleta ne boš izvlekla nepoškodovana, zato si stalno zatrjevala, da imaš rajši jasno določene stvari, stvari brez tveganja, preganjala si kaotično telesnost in nepredvidljive emocije, spopadala si se z razumom, z evforijo, a vendar si nekega dne vsaj za trenutek podvomila v iskanje popolnosti in izgubila občutek za stvarnost, in takrat, čisto na koncu, si se zavedela, da je ta rob mnogo bolj oster od tistega, po katerem si se do sedaj sprehajala, vendar je bilo že vse končano, brez najmanjše možnosti vrnitve na začetek.